

Svar (15/7 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter færdselslovens § 14, stk. 6, kan justitsministeren fastsætte bestemmelser om hyrevognes adgang til at benytte de for busser særligt anlagte baner. Bestemmelsen er fra 1976, hvor den blev indsat i færdselsloven i forbindelse med vedtagelsen af den nye lov. Retsudvalget knyttede i sin tid den bemærkning til bestemmelsen, at man opfordrede justitsministeren til at iværksætte en begrænset forsøgsordning først og fremmest i København, hvor busbaner er hyppigst forekommende.

Justitsministeriet rettede derfor umiddelbart efter ikrafttrædelsen af færdselsloven henvendelse til Københavns Magistrat med anmodning om, at magistraten fremkom med et forslag til en forsøgsordning på en del af det københavnske busbanenet. Magistraten afviste imidlertid, støttet af bl.a. Hovedstadsområdet Trafikselskab, at medvirke ved en forsøgsordning, idet der fremførtes en række betænkeligheder af såvel trafikafviklingsmæssig som færdselssikkerhedsmæssig karakter.

Ved en fornyet henvendelse i 1984 fra Justitsministeriet fastholdt såvel magistraten som Hovedstadsområdet Trafikselskab, at man fortsat ikke kunne gå ind for en forsøgsordning med hyrevognes kørsel i busbaner. Der har ikke siden fra Justitsministeriets side været taget initiativer til at få etableret en forsøgsordning i København.

Justitsministeriet har imidlertid netop givet tilladelse til en forsøgsordning, hvorefter hyrevogne kan benytte busbanen på en nærmere angivet strækning i Ålborg. Justitsministeriet har samtidig anmodet politimesteren i Ålborg om underretning om forsøgsordningens forløb, når det skønnes, at der foreligger tilstrækkeligt erfaringsgrundlag til vurdering heraf. Når denne tilbagemelding foreligger, vil Justitsministeriet på grundlag af de indhøstede erfaringer fra Ålborg overveje muligheden for at etablere tilsvarende forsøgsordninger andre steder i landet – herunder i hovedstadsområdet.

Spm. nr. S 1413

Til *ministeren for skatter og afgifter* (6/7 87) af:

Taanquist (S):

»Vil ministeren ændre reglerne for beskatning af tyske grænsependlere?«

Begrundelse

Med forhøjelsen i 1985 af den gennemsnitlige kommuneskat, som grænsependlere betaler i Danmark, fra 20 til 27 pct. er en række grænsependlere blevet stillet ringere end de af deres kolleger, der ikke pendler.

Grænsependlere betaler skat efter danske regler uden at få del i de sociale goder, der er et resultat af det høje danske indkomstskatteniveau.

Svar (9/7 87):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Grænsependlere er personer, der bor i ét land, men arbejder i et andet, og som regelmæssigt tager tilbage til bopælen.

Personer, der bor i udlandet, men arbejder i Danmark for en dansk arbejdsgiver, er begrænset skattepligtige til Danmark, jf. kilde-skattelovens § 2, stk. 1, litra a). Danmark har normalt beskatningsretten til lønindtægten.

Personer, der er begrænset skattepligtige, betaler kommunal indkomstskat efter bestemmelsen i § 9 i den kommunale indkomstskattelov, som hører under indenrigsministeren. Efter den forud for indkomståret 1985 gældende affattelse af § 9 skulle den kommunale indkomstskat svares med 20 pct.

Under Folketingets behandling af indenrigsministerens lovforslag om ændring af den kommunale indkomstskattelov (Forenkling af skattedelingsreglerne, L 25 fra folketingsåret 1983–84) besluttede et flertal bl.a. bestående af Socialdemokratiet mod regeringens ønske at forhøje satsen for kommunal indkomstskat for begrænset skattepligtige.

Begrundelsen for flertallets indstilling var, at den tidligere sats på 20 pct. ikke længere svarede til niveauet for de sammenlagte primær- og amtskommunale skatteprocenter i en gennemsnitskommune. Med virkning fra og med indkomståret 1985 blev det derfor fastsat, at kommuneskatten for begrænset skattepligtige personer beregnes med den gennemsnitlige kommunale og amtskommunale udskrivningsprocent nedrundet til nærmeste hele procent. I 1987 er satsen 28 pct.

Regeringen var som nævnt imod den skærpede beskatning af begrænset skatteplig-